

NA PRAHU NOVÉ MEDICÍNY I, II

WM magazín, autor: Jiří Wojnar

<http://www.mwm.cz/index1.php?make=rubrika&idr=63&pjmeno=&p1=&kredit=&list=3>

„Spolčení lékaři dokázali zablokovat přístup k novým způsobům léčení daleko víc, než kterákoli jiná skupina.“

Prezident Jim Carter

Můžete si říkat, co chcete. Můžete přednášet ty nejpokrokovější teorie. Možná získáte pár tuctů nadšených posluchačů, ale jinak se nestane vůbec nic. Vše se ovšem rapidně změní v okamžiku, jste-li svá tvrzení schopni podložit konkrétní obrazovou informací, protože obrázku rozumí úplně každý. Od této chvíle máte na krku mocné nepřátele, a věrte, že využijí celou svou moc a veškeré dostupné i méně dostupné prostředky k tomu, aby vás zničili. Dopustíte-li se navíc ještě i takového kacířství, že pomocí svých poznatků začnete téměř zdarma a s vysokou úspěšností léčit údajně „nevléčitelné“ lidi, půjde vám doslova a do písmene o život.

Lékařská věda opět balancuje na pokraji radikálních změn, odstartovaných použitím výkonného mikroskopu (somatoskopu), vyvinutého Gastonem Naessensem, žijícím v kanadském Quebecu. Mobilní forma jeho zařízení dosahuje 20 - 30 000 násobného zvětšení ŽIVÝCH VZORKŮ, což je ve srovnání s dosavadními nejvýkonnějšími konvenčními mikroskopy neuvěřitelně mnoho, i když tento skvělý nástroj stěží dosahuje schopností Rifeho „unimikroskopu“.

Nesrovnatelný výkonový rozdíl umožňuje pozorování odhalující letité lži a hrubá neporozumění fyzikálním a biologickým zákonům. Vzhledem k radikálnímu zlepšení vůči výkonu a zobrazovacím možnostem optických i rastrovacích elektronových mikroskopů se Naessensův přístroj zapsal do nedlouhého seznamu skutečně fenomenálních objevů. Zbývá už jen využít ho ve vědě, a tu se opět vynořil letitý, takřka nepřekonatelný problém.

Ve většině oblastí vědy je vynakládáno nesmírné úsilí k výrobě listin obsahujících předlouhý přehled o tom proč něco nefunguje, namísto toho, aby tatáž zbytečně vyplývaná energie byla věnována výzkumu a novým postupům, nabízejícím imenzní zmožení poznatků. Dosavadní přístup zákonitě vytvořil situaci, v níž věda vystupuje v roli podivného náboženství, jehož ortodoxní dogma vyžaduje slepou oddanost „víře“. Vše, co se odváží vzepřít nebo se vymyká z rámce posvátných dogmat, je pronásledováno jako nepřípustné kacířství.

Institute a spolky staromilců altruisticky obhajujících vědecká dogmata jsou rozhodující brzdou nových objevů. Jenže zejména v oblasti medicíny může být takové zdržování nebo váhavé schvalování nových myšlenek příčinou mnoha zbytečných úmrtí. Evidentně tedy nejde o lidské zdraví; tyto snahy mají veskrze prozaické materiální pozadí... To platí nejen v případě supermikroskopů, ale především o zásadních objevech, které učinil Antoine Béchamp a po něm Royal Raymond Rife a Gaston Naessens, jimž jejich přístroje umožnily doslova „vidět do života věci“, o nichž dosud existují (velmi diplomaticky řečeno) jen velmi špatné teorie. Ale k tomu se dostaneme později.

O PŘÍČINÁCH RAKOVINY

Téměř po celé devatenácté století se skutečně předpokládalo, že příčinou rakovinových onemocnění jsou mikroby. NCI historik Michal B. Schimkin napsal:

„Počátkem devadesátých let se zdálo, že otázkou není ani tak infekční původ rakoviny, to bylo považováno víceméně za jisté. Šlo spíš o to zjistit, který z mnoha možných cizopasníků skutečně je její kauzální příčinou.“

Ve své klasické příručce „Neoplastic Diseases“ (1907) zveřejnil Jakub Ewing seznam celkem 38 podezřelých organismů, včetně bakterií, koků a mykóz zjištěných u lidí nemocných rakovinou. Jenže nikdo nevěděl proč, a jestli všechny tyto organizmy mají jakéhosi společného jmenovatele.

Zčásti kvůli tomuto zmatku, a částečně také kvůli rostoucímu nadšení pro radium a „léčbu“ ozařováním radioaktivními paprsky izotopu kobaltu, výzkum „rakovinnotvorných mikrobu“ postupně upadal, až nakonec úplně „spadl z lopatky“. Mnozí vědci tehdy otočili jako na obrtlíku a od té doby je za velmi špatně vychovaného považován každý, kdo se třeba jen šeptem zmíní o mikrobech v souvislosti s rakovinou.

Tento fatální předsudek na dlouhá desetiletí zablokoval cestu k odhalení rakovinnotvorných virů. Peyton Rous, objevitel viru drůbežího sarkomu (1910!), byl vystaven všeobecnému posměchu kolegů. Zadostiučinění se mu dostalo až roku 1966, když ve věku 87 let převzal Nobelovu cenu za biologii...Těžká doba, avšak víra ve virovou teorii přetrvala. Ve dvacátých letech uplynulého století odvážný Skot, Dr. Jakub Young rozpoznal, že pleomorfismus je důsledkem jakéhosi konfliktu požadavků:

„Přinejmenším u některých forem získaných různými badateli z rakovinné tkáně ve skutečnosti jde o separované, alternativní fáze téhož rakovinnotvorného organismu...“

Také lékařky Dr. Virginia Livingston-Wheeler, Dr. Irena Diller a Dr. Eleonora Jackson se nechaly vést tímto názorem na pleomorfismus. Livingston nazvala organizmus, na nějž při výzkumu narazila, „progenitor cryptocides“ („neviditelný zabiják“), ale současně rozpoznala, že tentýž organizmus zároveň přináší život.

TROCHA ZAPOMÍNANÉ HISTORIE

Ernest von HAECKEL (1834 - 1919)

Biolog a filozof, který původně byl horlivým propagátorem Darwinovy teorie. Později cítil potřebu obohatit tuto teorii ve smyslu metafyziky aplikací sjednocujícího principu života. Jako první vyjádřil myšlenku, že buňka není nejmenší jednotkou života, ale že musí existovat ještě mnohem menší, ancestrální, forma umožňující život. Jeho myšlenky zaujaly mnohé a vedly k pilnému výzkumu. Byl také prvním kdo popsal, že embrya procházejí všemi stupni vývoje svých předchůdců, to jest, morfují. (Zdá se však, že výsledky nejnovějšího výzkumu toto tvrzení, alespoň co se člověka týče, popírají.) Haeckel drží prvenství v zájmu o životní prostředí a jeho myšlenky vedly ke vzniku oboru, známého jako ekologie.

Wilhem REICH (1897 - 1957)

Byl žákem a spolupracovníkem Sigmunda Freuda. Zprvu se zabýval psychoanalýzou, ale zajímal se i o medicínu. S příchodem Hitlera byl nucen opustit Německo a přes Norsko se dostal do USA. Na počátku čtyřicátých let pod mikroskopem s vysokým zvětšením vyzoroval, že se organické materiály rozpadají na jakési malé energetické „váčky“, jimž říkal „biony“. Tyto biony, jak se ukázalo při pozdějších pozorováních, zčásti zdokumentovaných na dnes už časem značně poznamenaných filmech, se umí samy organizovat do primitivních životních forem, jako je například měňavka a paramecia.

Různé úpravy pokusného prostředí, zahrnující například vysokou teplotu a násilnou sterilizaci, demonstrovaly realitu „sebeorganizační“ schopnosti prvoků. To Reicha přivedlo k domněnce, že život nezačal jen kdysi, před pradávem, v jakémsi tmavém koutě historie, ale že se ve skutečnosti každodenně obnovuje; přímo nám před nosem, v procesu rozpadu a reorganizace bionů. Pověřil si, že se biony nevyvíjejí jen z organických materiálů, ale stejně tak i z materiálů neorganických. Reichovy biony objevili před a po něm i jiní vědci a dali jim jiná jména. Avšak Reich si vytvořil jeden z nejucelenějších názorů, takže později byl schopen spojit biony s kosmickým procesem životní energie, kterou nazval „orgon“ a prováděl úspěšné léčení chorob. Pro své myšlenky byl pronásledován AMA (...) a nakonec zemřel ve vězení v Pensylvánii... Jeho knihy byly shledány natolik „nebezpečnými“, že byly ve dvou vlnách (poslední proběhla v sedmdesátých letech!) shromážděny a v koniáškém stylu spáleny státní spalovnou, která jinak likviduje použité bankovky a cenné papíry... Nic nesmělo zůstat. A to, prosím, v nejdemokratičtější zemi světa, jejíž občané mají nezadatelné právo na volné šíření informací a vyjadřování zaručené Ústavou...

Günther ENDERLEIN (1862 - 1968)

Kurátor berlínského zoologického muzea a autor více než 500 vědeckých publikací. Také on viděl „tisícihlavé monstrum skryté v lidské krvi“ a věřil, že částice, jimž říkal „protity“, představují nezbytnou součást jeho životního cyklu. Vysvětloval to takto:

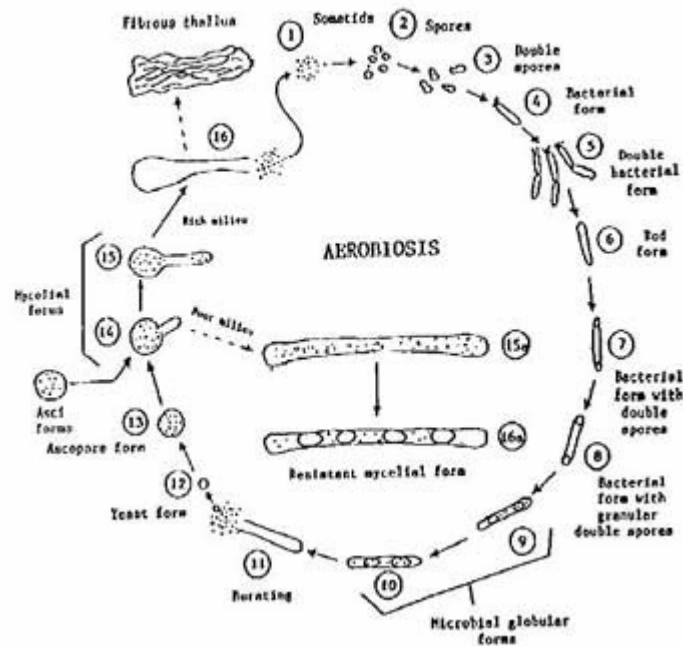
„Každá prudká změna nebo narušení vnitřního prostředí těla může umožnit jinak neškodnému mikroorganismu, aby se vyvinul až do určitého stavu cyklického vývoje do formy, způsobující onemocnění...“ (Erik Enby).

„Protity“ lze pozorovat v mikroskopu s tmavým polem jako malinké svítící body. Enderlein říkal životnímu cyklu protitů „endobiózní komplex“, skládající se ze čtrnácti vývojových stupňů, a věřil, že tyto proměny jsou podstatou mnoha nemocí. Enderlein navíc objevil protity „mucor racemosus fresen“ i v obyčejné ornici.

SOMATIDOVÝ CYKLUS

V dávno ztracené kapitole historie vědy proběhl ve Francii urputný spor mezi proslaveným Louistem Pasteurem a Antoine Béchampem, uznávaným profesorem fyziky, toxikologie, zdravotnické chemie a biochemie. Práce přivedla Béchampa k objevu „microzymů“ (fermentiků), které se ve fermentačních roztocích jeví jako množství tělísek. Béchamp po dlouholetém bádání dospěl k přesvědčení, že microzomy jsou pro život důležitější než samotné buňky! Přes sporé vybavení své laboratoře byl schopen vyzorovat, že microzomy za svého životního cyklu podléhají dramatickým změnám. To ho přivedlo k základní ideji, že příčinu nemocí je třeba hledat uvnitř těla. Pasteurova výmluvnost a bezohlednost ovšem pomohla k vítězství „teorii choroboplodných zárodků“ (nemoci způsobují bakterie napadající tělo zvenčí), která zcela ovládla myšlení lékařů minulého století a panuje dodnes.

SOMATIDOVÝ CYKLUS (Naessens)

O sto let později objevil Gaston Naessens ultramikroskopickou subcelulární živou formu schopnou reprodukce, již nazval „somatid“ (tělíčko). Zjistil, že „nově objevená“ částice může být pěstována i mimo tělo hostitele. Mimoto vypořádal, že somatidy mají pleomorfní životní cyklus (mění formu), zahrnující šestnáct vývojových stádií.

Výzkum vzorků odebraných nemocným ukázal, že se u nich normálně vyvíjela pouze první tři. Naessens dokázal, že pokud tělesný imunitní systém oslabila nebo dokonce úplně zničila chemoterapie a ozařování, somatidy třináct zbývajících vývojových stádií jednoduše „přeskočí“.

Oslabení imunitního systému může mít mnoho příčin, jako vystavení působení chemického odpadu, ionizující radiaci a elektrickým polím, dále pak špatnou výživu, vliv nehod, stres, šoky, deprese atd. Naessensův výzkum odhalil spojitost mezi degenerativními chorobami, jako revmatická artritida, roztroušená skleróza, rakovina a AIDS, a vývojem různých forem mikroorganismů v průběhu šestnáctifázového patologického somatidového cyklu. Možnost spojení nemocí se specifickými stádií vývoje somatidů umožnila Naessensovi „pre-diagnózu“ pacientova stavu, dlouho předtím, než se projeví první klinické příznaky nemoci.

Naessens vždy uznával některé známější západoevropské vědce, kteří pracovali v podobné oblasti. Ale tři Naessensovi nejbližší myslitelé byli - francouzský profesor biologie, žijící v devatenáctém století, německý muzejní kurátor a excentrický vynálezce ze San Diega, proslavený svou léčbou pomocí jakéhosi „paprskometu“.

Stejně jako všichni jeho předchůdci se Naessens dostal do příkrého rozporu s ortodoxní filozofií současné medicíny, která se z evidentních důvodů zuby nehty snaží udržet při životě Pasteurovu paskvilní „teorii choroboplodných zárodků“. Naessensovo dílo je naštěstí opakovatelné, takže jeho metody směřují i přes tuhý iracionální odpor dosavadní pavědy k nezadržitelnému úspěchu.

Naessens rovněž vůbec nepřeháněl, když prohlásil:

„Jsem-li schopen zjistit životní cyklus tělísek (somatidů) v krvi, neznamená to nic jiného, než možnost zcela nově pochopit principy základu života. To, o čem zde hovořím, je od základu nová biologie, jejíž praktické využití nabízí nemocným novou naději. Příčina nemoci totiž může být odhalena a léčena už dávno předtím, než se projeví běžné aspekty umožňující klasickou vylučovací diagnózu. Možnost pěstovat a kultivovat somatidy mimo tělo otevírá netušené možnosti. Mikrobiologie musí být přepsána.“

Naessens tvrdí, že somatidy lze objevit ve všech biologických roztocích, v rostlinných šťávách, stejně jako v lidské krvi. Během 45 let vyvinul několik slibných nových léků, včetně G.N. 24 (Anablast), a stabilizátor imunitního systému nazvaný 714X. Tento lék je nyní volně k dispozici kanadským pacientům trpícím rakovinou a AIDS, avšak v USA je tento lék nadále ilegální, kvůli překážkám kladeným FDA. U nás o něčem podobném pochopitelně „vůbec nikdo nic neví“...

Pod Naessensovým mikroskopem (či kondenzorem) lze pozorovat, že se somatidy navzájem odpuzují. Naessens jednou vložil somatidy pod elektronový mikroskop a zjistil, že mají pozitivně nabitá jádra, zatímco tenký obal je nabit záporně. Opravdu, somatidy přitahuje kladný pól magnetu, umístěného na jedné straně

podložky. Mimo to - na videozáznamech experimentů lze pozorovat somatidy (i jejich další formy) opouštějící červené krvinky stresované horkem.

Nejlepší hypotézou dosud zůstává Naessensův názor, že somatidy jsou živé bytosti, které mají ohromný význam pro medicínu. Jsou v pravém slova smyslu architektky a současně i prvky nezbytnými pro reprodukci a normální růst buněk.

Mnoho otázek o přesné povaze těchto fascinujících bytostí, jejich vnitřní struktury (nemají DNA ani DNK!) a chemickém složení, stejně jako o mechanismu jejich spojitosti s rakovinou a jinými chorobami, zůstává otevřeno.

Ve své kultivované imunní formě se somatid zdá být krystalický, a je pozoruhodně přízpůsobivý. Naessens po celá léta podroboval uměle kultivované somatidy vysokým dávkám radiace, karbonizační teplotě (200° C) a snažil se je rozřezat. Zničil tři speciální mikroskopické diamantové nože, než se mu podařilo jeden somatid úspěšně rozpúlit. Naproti tomu přirozené somatidy, které se běžně vyskytují v krvi, jsou vůči záměrnému zničení úplně bezbranné.

Koncentrace somatidů kolísá v závislosti na účinnosti imunitního systému, což lze vidět i naopak! Naessens věří, že buněčné dělení nemůže probíhat bez růstové podpory poskytované somatidy. To je činí naprosto nezbytnými pro existenci jakéhokoliv buněčného života.

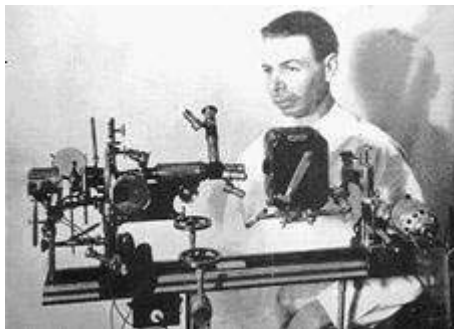
Je Naessens opravdu jen „velký šarlatán“, jak tvrdí jeho odpůrci a nepřátelé, nebo je jedním z největších géniů našeho věku? Je jeho lék, nazvaný 714X, jen bezcenný lektvar s možnými nebezpečnými vedlejšími účinky? Nebo jde o geniálně navržený, jedinečný produkt se schopností stabilizovat nebo dokonce obrátit symptomy u lidí nemocných rakovinou, AIDS a dalšími chronickými chorobami?

Když nemocní poprvé slyší o Naessenově pozoruhodné práci, říkají: „Pokud je to pravda, můj lékař by mi o tom přece musel něco říct!“

Vědci se ptají: „Jak to, že právě on, a nikdo jiný, neviděl jakési somatidy v lidské krvi?“ Jak víme, skutečností je, že mnozí výzkumníci měli po celá léta části této hádanky před sebou a často tato různě nazývaná, ale totožná tělíska dávali do souvislosti s rakovinou. Ale ze složitých důvodů se lékařský establishment celá dlouhá léta velmi pečlivě staral o to, aby se tyto informace nikdy nedonesly k uším a očím lékařů, působících „v terénu“.

MODERNÍ UNIVERZÁLNÍ MIKROSKOP

To, čeho Rife dosáhl ve třicátých letech svým unimikroskopem opticky, dovršil ve čtyřicátých letech kombinací optiky a elektroniky svým somatoskopem Gaston Naessens. Kdo je tento již zmíněný muž a jaká je historie jeho objevu? velmi pečlivě staral o to, aby se tyto informace nikdy nedonesly k uším a očím lékařů, působících „v terénu“.

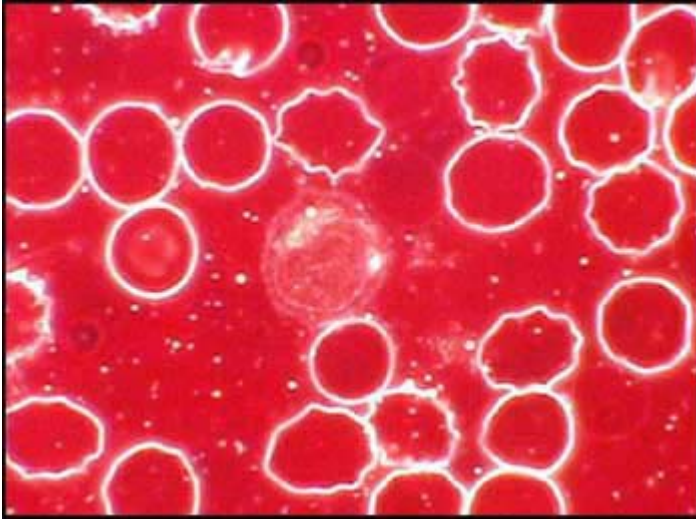

Gaston se narodil 16. března 1924 ve francouzském Roubaix a neobyčejnou zručnost a sklony budoucího vynálezce prokázal již ve věku pěti let, když sám postavil autíčko ze stavebnice Meccano a poháněl ho mechanismem vymontovaným z budíku. Později doma sám stavěl miniletadlo, které mu matka spálila poté, když zjistila, že se skutečně chystá létat. Za války se proslavil v širokém okolí tím, že dokázal vybavit motocykly vlastnoručně vyrobeným zařízením na dřevoplyn.

Naessensova studia na univerzitě v Lille přerušila německá invaze. Gaston se spolužáky i učiteli uprchl do Nice, kde jejich vzdělávání pokračovalo v exilu. Nakonec získal diplom Union Nationale Scientifique Francaise, oficiální instituce, pod jejímž dohledem probíhala výchova exilových studentů. Když De Gaulle obnovil francouzskou svrchovanost, požádal Naessens o oficiální vysokoškolský diplom, který bez potíží obdržel.

V roce 1946 našel Naessens práci jako laborant v laboratoři v Clermont-Ferrand u Lyonu, která prováděla analýzy krve. Zde v lidské krvi poprvé zahlédl slabé záblesky nikde nepopsaných částic. Ostatní je považovali za „smetí“, ale Naessense napadlo, že by toto „smetí“ mohlo mít biologický význam.

Věc ho zaujala natolik, že si za matčiny finanční podpory zřídil vlastní laboratoř. Klíčový problém ovšem spočíval v tom, že konvenční světelný mikroskop na tyto částičky nedokázal poskytnout jasný pohled. Standardní drobnohled je sotva ukazoval, a on své preparáty nechtěl barvit. Bylo zřejmé, že to, co potřebuje, je zcela nový způsob, jak si prohlížet krev.

pozorovat jejich měňavce podobný pohyb, ale také to, jak se každé jednotlivé zrníčko (lysosom) uvnitř granulocytů vrtí, kmitá a pulzuje. Okulárem konvenčního mikroskopu vidíme pouze mrtvou hmotu.

Je naprosto zřejmé, že se Naessensovi zdařil obrovský pokrok nad konvenčním mikroskopem, takový, který znejistil názor dosud každého nefalšovaného biologa, který kdy dostal příležitost pohlédnout do okuláru tohoto instrumentu. Nicméně tento mimořádný nástroj, včetně levného kondenzoru, který je od něj odvozen, zůstává drtivě většině vědců zcela neznámý.

Jakmile Naessens zhotovil somatoskop, byl schopen zřetelně pozorovat „smetí“, jehož si kdysi povšiml v lidské krvi. Ukázalo se, že jsou to tančící zrníčka, ne větší než viry, pravidelně přítomná v ohromné hojnosti. Naessens je nazval somatidy, což znamená „tělíčka“.

Prvního června 1963, registroval svou teorii o somatidech u Francouzské akademie věd v Paříži. Od té doby se až dodnes nedočkal žádného oficiálního uznání, tím méně objasnění, tohoto fenoménu. Je jednou z nanejvýš pozoruhodných skutečností moderní vědy, že natolik významná, charakteristická složka krve, již může spatřit každý, kdo použije Naessensovův kondenzor, přesně v souladu s každou ortodoxní učebnicí, jednoduše neexistuje.

Kámen úrazu spočívá v tom, že odpůrci bazírují na dosud neobjasněné fyzikálně-matematické konstantě principu funkce somatoskopu, vzdor nemalé námaze vynaložené na vysvětlení této otázky. Jenže Naessens, ani kdokoli jiný, dosud nebyl schopen nabídnout komplexní vysvětlení fyzikálních či matematických zákonitostí, spojených s tímto pozoruhodným vynálezem. Nicméně - to, že funguje je nepopíratelné, stejně tak jako to, že našima očima vidíme i bez toho, abychom zcela pochopili způsob, jakým náš mozek zpracovává elektrické signály ze sítnice a mění je na obrazovou informaci. (Jinými slovy, máme jako lidstvo vlastně obrovské štěstí! Pokud bychom totiž nedokázali objasnit, fyzikálně-matematicky, princip funkce našeho oka, byli bychom, podle „zásad“ naší „vědy“, od narození až do smrti - slepí...!?)

Mám pocit, že ten, kdo to dokáže definovat způsob funkce Naessensova mikroskopu, bude napřed muset dokonale pochopit princip skalárních polí. Podle mého soudu spočívá problém v okleštění původní Maxwellovy teorie, což se mstí demonstracemi v podstatě „neexistujících leč přesto projevených fyzikálních jevů“, tedy takových, pro něž konvenční fyzika „nenachází logické vysvětlení“, a proto je nucena je ignorovat. Cítíte ten nesmírný paradox? V případě nesporně fungujícího zařízení se ovšem nabízí jedinečná možnost obrátit postup myšlení a rozvázat uzel z druhé strany. Jinak se stěží dozvíme, jak dlouhý je provázek, či provázky, z nichž je uvázán...

TEORIE A PRAXE

V původním somatoskopu je směřováno světlo poskytované dvěma ortogonálními světelnými zdroji - rtuťovou a halogenovou žárovkou. Světlo obou zdrojů, navzájem posunutých o 90°, vniká do skleněné trubice. Prolínáním světelných vln s odlišným spektrem vznikne silná nosná světelná vlna, vyzařovaná dolů trubicí. (Možná stojí za zmínku, že dvě navrstvená elektromagnetická pole, křížící se v úhlu 90°, představují klasickou skalární formaci! Pozn. ed.) Následně projde monochromatickým filtrem, který ji formuje do jednobarevného paprsku ovlivňovaného cívkou, v níž je trubice zasunuta. Magnetické pole cívky rozdělí světlo do mnoha paralelních paprsků, následně procházejících Kerrovým článkem, zvyšujícím jejich frekvenci těsně před tím, než dopadnou na vzorek.

Světlo, zásluhou předchozích úprav složené z nosného a směsice vybraných signálů v rozsahu ultrafialového záření, stimuluje biologický materiál umístěný do zorného pole okuláru somatoskopu tak, že začne produkovat vlastní záření. (O tomto jevu hovořil Rife jako o luminiscenci.) Popsaný postup je klíčem k Naessensem docílenému extrémně vysokému rozlišení.

Klasický mikroskop je odkázán na světlo prosvětlující vzorek z druhé strany, což teoreticky omezuje rozlišení optického mikroskopu na vlnovou délku použitého světla. Nejlepší optický mikroskop dosáhl úrovně zvětšení 2500. Nad touto úrovní je rozlišení omezeno vlnovou délkou světla, takže větší optické zvětšení zobrazí pouze

Nabízely se dvě možnosti, jak zvýšit výkon konvenčního světelného mikroskopu. První znamenala zvýšit světelnost objektivu, po níž se pustily všechny hlavní světové optické firmy. Druhá znamenala upravit povahu samotného světelného zdroje. Byl to ambiciózní kurs, po němž se jedenadvacetiletý Naessens vydal úplně sám.

Koncem čtyřicátých let proto zajel do Německa, kde získal pomoc tamních řemeslníků s dlouhou tradicí a zkušenostmi v optice. Zpět ve Francii sestavil první funkční model mikroskopu úplně nové třídy, jemuž začal časem říkat somatoskop. Jeho hlavní výhodou je, že dokáže odhalit dynamické chování žijících materiálů. Za použití tohoto jedinečného nástroje, lze nahlížet až do nitra žijících buňek. Například pohled na bílé krvinky je fascinující, nejen proto, že lze

nečitelnou skvrnu. Vyššího optického rozlišení docílily pouze mikroskopy bez objektivu. Místo toho mají štěrby, které jsou užší než vlnová délka světla. Jeden z přístrojů tohoto typu byl sestaven na Cornellově univerzitě a dosáhl rozlišení 400 angstromů - což je ovšem výkon značně pokulhávající za 150 angstromy, dosažitelnými Naessenovým somatoskopem.

Somatoskop se naproti tomu nepokouší prosvětlit vzorek průchodem světla dvěma tenkými předměty. Osvětlovací zdroj místo toho „podráždí“ vzorek do té míry, že začne vydávat vlastní světlo. Světlo se rozptyluje, ale protože je v tomto případě vyzařováno samotným vzorkem, fyzikální omezení, na něž naráží klasický optický mikroskop, jednoduše neplatí!

Gaston Naessens překonal problém, bránící vysokému rozlišení při vysokém zvětšení konverzí prosvětlovaného vzorku na světelný zdroj - užívá světelnou detekci. Při úrovni zvětšení přesahující 5000 průměrů skutečné velikosti pozorovaného vzorku, se hladina světla emitovaného vzorkem sice snižuje, takže je nutné použít citlivý film, ale na snímcích je zachována obrovská rozlišovací schopnost.

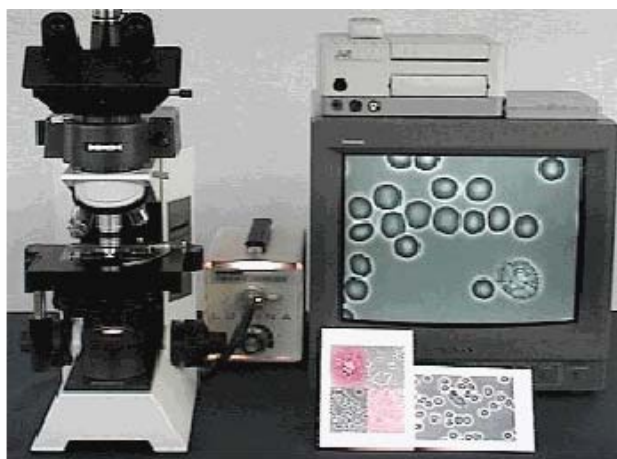
Pozdější vývoj v již proražené linii vedl k vývoji mladšího typu somatoskopů, určených pro mobilní použití. Tyto přístroje umožňovaly výzkumníkům získávat osvětlení k podráždění vzorku z vnějšího zařízení. Tyto menší aparáty jsou schopny zvětšovat 6 - 7 000 x, třebaže v běžné praxi obvykle postačí zvětšení na 3500 - 4000 průměrů. Pokles světelné úrovně při vyšším rozlišení vyžaduje nižší úroveň zvětšení kvůli mobilitě menších zařízení. Jedno z nich bylo používáno v Colorado Springs u fy. Clifford & Co. Obrázky původního Naessenova zařízení jsou, žel, nedostupné.

PODIVUHODNÝ SVĚT BAREV

Somatoskop umožnil výzkumníkům odhalit důležitou roli barev a jejich vztahu k pozorovanému materiálu. Vlnová délka generovaná vzorkem je v přímém vztahu k velikosti objektu a zdraví pozorovaných buněk. Například červená krvinka mění barvu od žlutozelené po oranžovou (540 až 580 nm), bílá od sytě modré až po fialovou (490 až 510 nm). Jsou-li živé buňky byt jen po několik málo minut vystaveny působení toxických látek, projeví se výrazná změna v jejich zbarvení.

Ukázalo se, že už domněle „bezpečná“ množství toxických látek, jako například rtuti a alumina v amalgamu, materiálu na zubní plomby, jsou příčinou výrazné degradace červených krvinek, což lze zřetelně pozorovat na videozáznamech pořízených pomocí somatoskopu.

V současné době komerčně dostupný (!) Naessensův kondenzor poslední generace už nelze označit za pouhý zdroj, sloužící k ozáření temného pozadí. Tento diachromatický kondenzor využívá kontrastu získaného sdružováním záření o dvou rozdílných vlnových délkách, emitovaného jediným světelným zdrojem a je konstruován jako doplněk k výkonnému klasickému mikroskopu. Použití kondenzoru umožňuje morfologická pozorování živé hmoty (jako v somatoskopu), stejně tak, jako pevných látek, a to bez jakýchkoli chromatických odchylek. Může být využíván ve vědeckém výzkumu, a to v průmyslu i v lékařství. Lze ho také využít jako pomůcku ke kontrole jakosti různých produktů.

Pro ty, kteří se s tímto tématem setkávají poprvé, zbývá dodat, že se v současných skriptech studentů biologie jako „nejmenší jednotka života“ objevil takzvaný PRION... Oficiální věda tedy s obrovským zpožděním konečně „objevila“ zadní vrátka, jimiž se pod zástěrkou povyku okolo BSE uvolila propašovat na světlo světa zatím značně okleštěnou představu. Nejde totiž o nic jiného, než o dlouho popírané Béchampovy 'microzomy', Rifeho „BX“, Naessenovy 'somatidy', Reichovy 'biony'... jak tuto pro veškerý život naprosto nezbytnou primární částici nazývali pronásledování, zneuznávání, vysmívání a za šarlatány prohlašování geniální biologové. Doufejme, že svou Nobelovu cenu dostanou alespoň in memoriam...

Dovolím si být prorokem, který tvrdí, že **BSE** („nemoc šílených krav“) s největší pravděpodobností vyvolává nějaká běžná bakterie nebo virus, morfující zásluhou zákonem nařízené hromadné aplikace pesticidů na bázi

organofosfátů, jako například přípravku Phosmet, užívaného proti Dasselově mouše. To, co kolegy možná právem zpochybňovaný nositel Nobelovy ceny, sanfranciský neurolog a biochemik Prusiner, vydává za „infekční protein - prion“, není podle mého názoru nic jiného, než jedna z již mnohokrát popsaných fází přeměny microzymů (bionů, somatidů...). Lidská forma tohoto onemocnění mozku, Creutzfeldt-Jacobsova choroba (CJK), má naprosto stejný mechanismus.

Vraťme se ještě jednou k průkopnické práci, kterou se svými kolegy započal Royal Raymond Rife.

Rifeho kontinuální pozorování a experimenty ukázaly, že bakterie procházejí různými cykly. Mají schopnost měnit tvar i formu, a nakonec přecházejí do formy známé jako virus. Za pomoci mnoha lékařů, stěží schopných potlačit vzrušení nad tím, co speciální mikroskop odhalil jejich očím, Rife nakonec uspěl s pokusem izolovat z tumoru virus, který má na svědomí rakovinu prsu. Izolovaný mikroorganismus kultivoval v živné lázni, kterou vyvinul jeho spolupracovník Dr. Arthur Kendall, a pak pozoroval modifikace viru vyvolávané takřka nepostřehnutelnými změnami složení 'výživy'. Časem byl schopen průběžně pozorovat jeho mutace a přeměny do rozmanitých forem. Zjistil, že ve své bakteriální formě sice není schopen projít standardními filtry, ale snadno to dokáže v podobě viru. Po průchodu filtrem a úpravě živného roztoku pak opět přejde do původní bakteriální formy.

V práci k tomuto tématu Rife uvedl:

„Prokázali jsme pozorováním, že hlavní roli hraje chemická konstituce virů. Chemická nerovnováha v buněčném metabolismu těla může vytvořit prostředí pro vznik libovolné choroby, na kterou jen si vzpomene. V mnoha případech jsme vytvořili veškeré známé symptomy nějaké choroby pouze chemicky, to znamená bez naočkování jakéhokoli viru či bakterie do tkání pokusných zvířat. Klasifikovali jsme veškeré druhy patogenních bakterií do deseti skupin. Libovolný organismus uvnitř každé z těchto skupin se může rychle změnit na jiný organismus uvnitř všech deseti skupin, a to pouze v závislosti na živném médiu, v němž roste. U čisté kultury bakterie coli můžeme pozměněním prostředí o méně než dvě miliontiny objemu dosáhnout například toho, že vypěstovaný mikroorganismus bude za pouhých 36 hodin každým známým laboratorním testem potvrzen jako bakterie tyfu. Mimo to můžeme kontrolovanou změnou média skončit až u viru dětské obrny, tuberkulózy či rakoviny, záleží jen na přání. A pak, budete-li si přát, prosím - další změnou prostředí tento mikroorganismus znovu změníme na bakterii coli.“

Mikroskopy byly posléze vybaveny kamerami v 35 a 16 mm standardu, aby zaznamenaly závažné podoby cyklu viru. Později byl natočen 16 mm film, zobrazující rozličné manifestace rakovinového viru. Nicméně, když byly všechny uvedené objevy oznámeny lékařskému establishmentu, badatelé narazili na zuřivou opozici a nedůvěru. Lékařští 'experti' (oplyvající obrovskou mocí a vlivem, stejně jako dnes) odmítali potvrdit platnost výsledků testů, s tím, že je „chápou jako zhanobení všeho, co je dosud známo v bakteriologii“. V rámci pečlivě vypracované, zavedené dogmatické víry, trvali na tom, že bakterie jsou monomorfní (neschopné měnit formu), že jsou kvůli jejich větší velikosti v porovnání k virům nefiltrovatelné, a že viry nelze uměle pěstovat protože vyžadují živého hostitele.

Pro pořádek a aby čtenář plně ocenil základní logiku Rifeho poznatků, je nezbytné sledovat stopu, vedoucí až do Francie 19. století k výzkumu Antoine Bechampa, profesora chemie a farmacie, odborného asistenta a profesora medicíny a toxikologie a nositele početných jiných vyznamenání a titulů. Bechamp, jehož vědeckovýzkumná kariéra trvala 53 let (1853 - 1906), po celý život tvrdil, že bakterie nejsou základní příčinou onemocnění, ale že vyrůstají na zkaženém organickém podkladu. Přehled výsledků Bechampových prací je shrnut v březnovém Žurnálu alternativní medicíny z roku 1986, kde stojí:

„Bechamp věřil, že ve všech žijících látkách existují nepatrné částice, 'granulations moleculaires', které jsou nezničitelné a věčné. Tuto primární jednotku nazval 'microzym' a označil ji za přechodné stadium mezi neživou a živou hmotou... Bechamp viděl vznik choroby uvnitř těla, což bylo v ostrém protikladu k prastarému, učenou Evropou respektovanému řeckému učení, z něhož vyvěral Pasteurův názor, že všechny nemoci vyvolávají bakterie napadající tělo zvnějšku, které pocházejí z již dříve existujících bakterií. Bechampova představa naproti tomu zdůrazňuje skutečnost, že patogenní mikroorganismy nejsou příčinou, ale spíše sekundární manifestací stavu toxicity těla, vedoucí k chorobám.“

Bechamp objevil microzomy nejen v lidské krvi, ale našel je naživu dokonce i v pozůstatcích prastarých mrtvol. Dále tvrdil, že bakterie jsou pleomorfní, a že mají schopnost měnit výchozí tvar, například z tyčinkového přes kulový k oválnému a pak znovu zpět k tyčince, a tak dokončit cyklus. Nepřetržité zkoumání mu ukázalo, že se microzomy za jistých podmínek změní na entity vyvolávající nemoci. Zjistil, že když je lidské tělo vyvedeno z rovnováhy (viděno chemicky), microzomy se manifestují jako choroba. Bechampovu objevu vehementně oponoval jeho odpůrce Louis Pasteur, rigidně obhajující názor, že nemoci mají na svědomí 'bakterie ze vzduchu'. Bechampův pohled na daný průběh tedy stál proti stávající, obecně platné ortodoxní víře, že 'za manifestaci chorob jsou odpovědné zárodky'. Přítomnost těchto bakterií, kterých je všude plno, a o nichž existují hojné důkazy, nebyla zpochybňována Rifem ani jakýmkoli jiným vůdčím výzkumníkem. To, co prohlašovali, a co mnohokrát zopakovali i jejich následníci, bylo, že 'bakterie ze vzduchu' představují odrůdy, které lidské tělo zvládne s relativní lehkostí. Pouze v případě vychýlené rovnováhy, když je v celém těle příliš přebytných toxinů, se taková bakterie či zárodek může uchytit a změnit ve virus, jak dostatečně demonstroval Rife. V závislosti na chemickém prostředí poskytovaném tělem hostitele může být manifestovanou nemocí rakovina, tuberkulóza nebo jiné onemocnění.

Zákeřné je, že si člověk nemůže být vědom toho, že takové prostředí uvnitř jeho těla existuje. Zpočátku nemá žádné podezření, necítí žádnou bolest nebo cokoli vyličitelného. Chemické podmínky vhodné pro

manifestaci chorob se ve skutečnosti trvale vyskytují v našich tělech, ale zárodky pokoušející se o 'vloupání' napadá a likviduje imunitní systém, takže se vůbec fyzicky neprojeví. Pokud však je imunitní systém z nějaké příčiny méně výkonný, nákaza nabude vrchu a dá nám pocítit svou přítomnost. Prostředí (uvnitř těla) se v mnoha ohledech obecně změnilo. Zejména kvůli spotřebě plodin, rostoucích s použitím pesticidů a syntetických hnojiv a proto, že k životu potřebujeme vzduch, který dýcháme znečištěný různými způsoby, protože jíme a pijeme z nádob a lahví, k jejichž výrobě nebo čištění užíváme domněle bezpečných chemikálií. Mnozí na svou pleť navíc plácají všelike báječné zkrášlovací produkty, přičemž dochází ke vstřebávání drobných množství různých chemických látek, které obsahují. Kumulací uvedených faktorů se v našich tělech, formovaných takto 'vylepšovaným' životním prostředím, časem vytvoří toxické prostředí, a současně se postupně mění i důležité vlastnosti 'chovné půdy' na níž žijí 'microzomy' (nebo, že by 'priony'?!). Ke všemu dosud uvedenému musíme přičíst účinky emocí, protože výzkumy mezitím jednoznačně prozradily, že přemíra trápení, stresu a smutku směřuje k navození situace, za níž (dosud neznámým způsobem) do značné míry dochází k immobilizaci imunitního systému.

Rife prohlásil: „Jinými slovy, lidské tělo je samo o sobě chemické povahy; pozůstává z mnoha chemických prvků poskytujících prostředí, živící množství bakterií běžně přítomných v našem ústrojí. Tyto bakterie jsou schopné rozmnožování a rovněž se skládají z chemikálií. Z toho důvodu, pokud se prostředí, které je živí, v tomto případě chemikálie nebo část chemikálií v lidském těle, změní oproti normálu, je logické, že tytéž bakterie, nebo přinejmenším některé z nich, také podstoupí chemické změny, protože jsou nyní živeny v prostředí, které pro ně není normální. Třeba je něčeho příliš mnoho nebo zase příliš málo k tomu, co potřebují, aby si udržely normální existenci. Proto se začnou měnit a obvykle projdou několik fází, než se posléze ustálí jako úplně nová, morfologicky odlišná entita, lišící se asi jako housenka od motýla. Většina virů byla s konečnou platností odhalena jako cizí organizmy, které předtím byly 'normálními obyvateli' lidského těla - živé bytosti se složením chemické povahy.“

Série horkokrevných konfrontací mezi Antoine Bechampem a Louistem Pasteurem na půdě Francouzské akademie věd nakonec skončila přijetím Pasteurovy „teorie choroboplodných zárodků“ vědeckým establishmentem. Dodnes zůstává posvátným dogmatem, na němž je založena celá moderní medicína. Stalo se tak mimo jiné proto, že prostý důkaz přítomnosti bakterií v ovzduší byl při stavu tehdejšího vybavení daleko snazší, než snaha prokázat, že jde o pleomorfní organizmy. Říká se, že Pasteur na smrtelném loži řekl: „Bakterie nejsou podstatné, podstatný je terén.“, což naznačuje, že buď časem rozpoznal svůj omyl a platnost Bechampova díla, anebo to věděl od začátku a po celou dobu to z hrdosti popíral. Mimochodem, tím 'terénem' mínil Pasteur tělo. Nelze jen tak snadno říci, že kdyby byl tehdy Bechampův názor přijat, byl by kurs přijatý moderní medicínou velmi odlišný. Nicméně nepřekvapuje, že se čas od času vynořují nové a nové důkazy, potvrzující závěry Bechampova výzkumu. Jeden z nich byl například prezentován nedlouho po jeho úmrtí v roce 1908. Je asi zbytečné dodávat, že establishment prokázal hlubokou neochotu uznat, že by v záležitosti s choroboplodnými zárodky mohlo být něco špatně; tuto teorii již měli v kamenném sevření a houževnatě k ní lnuli právě tak, jako dnes.

Osmého dubna 1914 se v londýnských Daily News objevil článek s titulkem „Významný objev francouzské přírodovědkyně“: „Bakterioložka madam Victor Henri učinila objev, který je jedním z nejdůležitějších objevů v tomto výzkumném oboru za mnoho posledních let. Po vystavení bakterií působení ultrafialových paprsků uspěla ve vytvoření nových odrůd bakterií z již známých. Experimenty byly prováděny s bakteriemi sněti slezinné (antraxu), které byly z tyčinkového tvaru přetvořeny na sférické koky“.

Shora uvedený citát je prvním z mnoha důkazů správnosti závěrů Bechampova výzkumu, které se vyskytly v průběhu uplynulých let, ale jakkoli čtenář nemá žádnou pochybnost, jistě tuší, že všechny byly ignorovány. Stejně třeba uvádět, že lékařský establishment byl pozván k účasti na laboratorních testech, kde všichni, kteří si to přáli udělat, mohli nahlédnout do mikroskopu a přesvědčit se o správnosti tohoto tvrzení. Laboratoř tudíž opakovaně navštívilo velmi mnoho členů establishmentu, ale tato pozorování, především zásluhou arogance Dr. Edwarda Rosenowa, vedla k neměnnému konečnému prohlášení že:

„Od té doby, co mikroskopy nepracují podle známých optických zákonů, a protože dosud nebyla provedena žádná matematická disertace, co se týče používaných nových zobrazovacích principů, nemohou být 'artefakty' pozorované těmito přístroji akceptovány jako skutečné.“

Tato sedlácká logika zdatně drží krok s idioty, kteří matematicky dokonale vysvětlili bratřím Wrightům, že létat je nemožné. Rifeho ovšem nezajímala vytrvalá politika a tvrdošíjná zabeďněnost establishmentu. Pokud šlo o něj, zabýval se izolováním rakovinového viru a prací na způsobu, jak ho zničit. Proto s radostí přenechal lékařskou politiku se všemi jejími absurdnostmi spolupracovníkům (z nichž mimochodem všichni byli vysoce kvalifikovanými lékaři) a pustil se do práce. Při pátrání po účinné léčbě zjistil, že různé druhy jím kultivovaných virů, se podivně 'choulí' a pohybují jaksi 'mdle', pokud jsou v jejich sousedství umístěna různá elektrická zařízení. Začal proto sledovat ideu, že jisté frekvence patrně vzbuzují u těchto organismů jakousi antipatii, což nemělo daleko k závěru, že očividně v první řadě závisí na jistém naladění odpovídajícím jejich 'vlnové délce'. Na základě těchto úvah zkonstruoval různé přístroje, generující energii v širokém rozsahu. Cestou pokusů a omylů posléze odhalil jisté frekvence, které se k virům chovaly vysoce agresivně. Napsal, že poprvé sledoval pod mikroskopem, jak se viry kroutí a svíjejí sem a tam, a když se dostaly pod vliv 'vhodné nepřátelské frekvence', mnoho jich puklo a jejich obsah vytekl. Další výzkum v této linii vyvrcholil tím, co vešlo ve známost jako „Rifeho paprskomet“ - přístroj úspěšně využívaný mnoha lékaři. Ve vědecké zprávě o své klinice na léčbu rakoviny, otevřené v roce 1938, Rife napsal:

„Během ošetření frekvenčním přístrojem nedochází k ničení tkání, pacient necítí žádnou bolest, neslyší žádný zvuk a nezaznamenává žádný pocit. Trubice se rozsvítí a po třech minutách je léčebný zásah ukončen. Viry nebo bakterie jsou zničeny a tělo se pak samo, přirozenou cestou, zbaví jejich toxických účinků. Přitom může být současně léčeno několik chorob.“

První klinické léčby pacientů trpících rakovinou byly prováděny pod dohledem MUDr. Milbank Johnsona, kterého za tímto účelem jmenovala speciální lékařská výzkumná komise Univerzity Jižní Kalifornie. Na klinice bylo ošetřeno šestnáct případů s několika druhy zhoubných nádorů. Po třech měsících bylo čtrnáct z těchto takzvaných „beznadějných případů“ prohlášeno štábem pěti lékařů a MUDr. Alvinem G. Foordem, patologem skupiny, za klinicky vyléčené. Léčení sestávalo z třímínutového použití frekvenčního přístroje nastaveného na oscilační poměr se smrtícími účinky pro 'virus BX' či rakovinu, s tří denními přestávkami. „Bylo zjištěno, že s pauzami mezi terapiemi lze dosáhnout lepších výsledků, než při každodenním ošetření. Pauzy poskytly lymfatickému systému příležitost absorbovat a zvládnout toxický stav, vyvolaný odumřelými částicemi devitalizovaného 'viru BX'. Během nebo po ošetření frekvenčním přístrojem nebylo pozorováno žádné nezvyklé zvýšení tělesné teploty v žádném z případů. Při žádném z těchto klinických zásahů nebyla nařízena dieta, ale upřímně věříme, že správná, individuálně sestavená dieta, by byla užitečná“.

Mnoho lékařů sledujících Rifeho výzkum se rovněž vybavilo frekvenčními přístroji k testování a zlepšování přímo na „bitevním poli“. Jedním z nich byl MUDr. Artur Yale ze San Diega. Doktor Yale na shromáždění Lékařského sdružení kalifornských homeopatů v roce 1940 oznámil:

„Pomocí tohoto přístroje může být pacient trpící zhoubným bujením bombardován frekvencí, která zahubí virus. Užíval jsem tento přístroj téměř dva roky, a byl jsem spokojeným svědkem zmizení každého zhoubného nádoru, včetně epiteliumu, karcinomu a některých neurčitěho původu. Jeví se mi, že zmizení nádorů by mělo být přičteno zničení viru. Za účelem širšího objasnění uvedu několik pozoruhodných případů v podrobnostech:

Paní L, věk 49 let; přišla ke mně 5. června 1939... Rentgenový snímek ukázal nádor velikosti ananasového melounu na vrátníkové straně žaludku. Léčení bylo zahájeno okamžitě. Bolesti rychle zmizely a 20. října 1939 snímek ukázal, že celý nádor zmizel.

Paní A, věk 59 let; přišla ke mně 7. ledna 1939. Rentgen ukázal nezvyklé nahromadění hmoty při vrátníkovém konci žaludku o velikosti pomeranče s téměř kompletní okluzí, lymfatickým propojením rozprostírajícím se oběma směry, nahoru i dolů... Rifeho paprsek... byl aplikován třikrát týdně... bolesti zmizely... Po pěti měsících nádor úplně zmizel.

Pan C, věk 53... .. jeden z našich čelných chirurgů diagnostikoval případ jako inoperabilní karcinom konečníku. Nádor vytvořil velké nahromadění hmoty nepravidelného tvaru v konečníku, zhruba o velikosti grapefruitu, který musel být vytlačen z cesty před vyprazdňováním. Léčba byla zahájena a bolesti zmizely už před dokončením prvního týdne léčení... Kompletní masa tumoru zmizela do šedesáti dnů.

Paní J, věk 58... Pacientka ztratila zrak v levém oku, a z tohoto důvodu byla odkázána na MUDr. Shermana, který diagnostikoval karcinom sítnice. Doporučil okamžitou enukleaci, aby bylo zachráněno pravé oko. V říjnu 1938 jsem právě uvedl do provozu Rifeho paprskový přístroj a ukončil veškeré léčebné postupy s výjimkou Rifeho paprsku, užívaného v tomto případě třikrát týdně. V prosinci se pacientce zrak na levém oku vrátil a doktor Sherman konstatoval, že nádor zmizel a zanechal jizvu na sítnici. V lednu 1939 podal doktor Sherman zprávu, že zmizel nejen celý nádor, ale zhojila se i jizva na sítnici a zrak byl stejný v obou očích.

Citoval jsem zde detailně pouze čtyři případy, které byly ve značně pokročilém stavu; každý z nich by pravděpodobně skončil fatálně do 90 dnů. Účinek Rifeho paprsku na všechny zhoubné nádory je tak mimořádný a všeobecně vyhovující, takže jsem cítil, že tato společnost by měla dostat první zprávu a ocenit postup, který evidentně vzbuzuje naději stát se první pozitivní léčbou při neustále narůstajícím prokletí rakoviny a s tím spojených lidských neštěstí.“ Tolik MUDr. Artur Yale.

Je naprosto bezpříkladnou tragédií, že optimistická slova pronesená Dr. Yalem nikoho nepřesvědčila. Avšak nikdy nikdo nemůže obvinít Rifeho spolupracovníky, kteří byli nejen vysoce kompetentní ve svých individuálních oblastech, ale také schopni pohlížet na to, co jim bylo předvedeno nestranně a s otevřenou myslí. Tyto muže poháněla touha léčit nemocné lidi, která jim umožňovala pohlížet na jakoukoliv terapii, která zkřížila jejich cestu, prostým způsobem: „Pokud to účinkuje, budu to používat“.

Pro porovnání ještě současný postoj k nové či radikální terapii: „Nevím o tom vůbec nic, takže to zaručeně musí být šarlatánství“.

Hloupost se skrývá opravdu v každém koutě a štěrbině našeho světa. Ale nijak nepostihla MUDr. Milbank Johnsona, který byl pověřen schůzkami, rozpravami a prakticky vším, co souviselo s Raymondem Rifem. Johnson, nejen spravedlivý, ale i extrémně bohatý muž, byl členem sboru ředitelů při Pasadena Hospital v Kalifornii. Společně s MUDr. Arthurem Kendallem, ředitelem lékařského výzkumu na Lékařské škole Severozápadní univerzity v Illinois, tyto tři lidé málem uspěli při pokusu o změnu kursu medicíny z nesprávné cesty, po níž kráčí. Povzbuzen uvedenými výsledky otevřel Johnson řadu malých klinik v San Diegu a po celé Kalifornii; na mnohých z nich se denně léčilo až 40 osob. Zmínka o počtu ošetřených osob má jistou důležitost: jelikož tyto kliniky měly sloužit jen dalšímu rozšíření testů, nebyly nijak propagovány. Kdokoli přišel k léčení, věděl kam se obrátit jen z doslechu. Poměr úspěšnosti těchto klinik byl bezpříkladný a časem nevyhnutelně upoutal pozornost Morrise Fishbeina, ředitele a rezidentního jednatele AMA (Americké lékařské asociace).

Fishbein viděl, že nová technologie skrývá ohromný finanční potenciál, a proto přišel za Johnsonem s nabídkou vkoupit se do 'obchodu'. Rife a jeho kolegové ho odmítli s tím, že jejich práce sama o sobě nesměřuje k vydělávání peněz, ale k zachraňování životů. Uražený Fishbein nato zmobilizoval své konexe u AMA, která od tohoto okamžiku nepřestala obtěžovat a nepřetržitě bránila Rifemu v práci, až do té míry, že bylo vykonstruováno obvinění a upláceny jisté osoby, aby vynutily soudní přelíčení. Fishbein očekával, že se mu pomocí těchto akcí podaří zmocnit kontroly nad výrobou frekvenčních přístrojů, a tak se vmanipulovat do prakticky nenapadnutelné a zaručené pozice výhradního dodavatele aparátu prokazatelně léčícího rakovinu. I když Fishbein a AMA prohráli soudní stání, které si vynutili, pokračovali v obtěžování a hrozili zrušením licence každému lékaři, který bude používat Rifeho frekvenční přístroj. Kliniky takto ztratily počáteční hybnost, a kvůli nákladům spojeným se soudními poplatky byly nakonec uzavřeny.

Poté, když se událo všechno výše uvedené, různí oponující vědci a lékaři úspěšně podporovali představu, že mikroskop v podstatě neexistoval, a že ani jakýkoli Rifeho výsledek nemá platnost. Dosažitelný důkazní materiál ukazuje, že k tomu došlo především proto, že koncepce přístroje, ale ani Rifem užívaná biologie a bakteriologie nebyla nikdy správně pochopena. Možná je přesnější říct, že si to nikdo ani nepřál pochopit.

Mít kliniku pro všechny zúčastněné zkrátka znamenalo vykonávat svou povinnost ošetřovat a léčit lidi, asimilovat mnoho závažných dat, a zdokonalovat používané techniky, které by časem jistě vešly v známost, právě tak, jako vynález bratří Wrightů a mnoho ostatních. Avšak nebylo jim dovoleno to uskutečnit. Když nyní pohlédneme na statistiku rakovinových úmrtí v USA v letech 1971 až 1986, zjistíme, že jen v tomto období zde tato metla zahubila téměř 6 milionů lidí. Člověku až přejde mráz po zádech při pomyslení, jak by asi vypadala statistika sestavená ze skutečných, nefalšovaných čísel periody mezi 1940 až 2000. Také by nemělo být opomenuto, kolik lidí celosvětově zahubil zhoubný nádor. Kdo už konečně prohlédne a obviní Morrisa Fishbeina a AMA z největší, nejnemorálnější a průběžně pokračující masové vraždy v celé světové historii?

Jedna Rifeho poznámka ohledně rentgenového záření rovněž stojí za zmínku, obzvláště dnes, kdy je rentgenová diagnóza užívaná pro prakticky vše. Uvedl, že při pátrání po metodě, která by urychlila růst jeho virových kultur, zkoušel použít i rentgenové záření, které se v tomto směru ukázalo jako zdaleka nejúčinnější. Virová kultura vystavená tomuto záření zvýšila tempo růstu o téměř 50 % nad obvyklý standard. Znepokojen tímto objevem následně zveřejnil varování ohledně zneužívání rentgenového záření. Tehdy, zhruba v roce 1934 bylo ignorováno právě tak, jak jako dnes. Rife ovšem nebyl jediný, kdo uveřejnil toto varování, byl pouze první. Navlas stejnou věc řekl Dr. Masumi, jenže až v roce 1980:

„Viry nelze zabít léky ani zářeními. Naopak, ve skutečnosti je to posílí... .. rakovinu nelze vyléčit žádnou formou operace. Čím víc tkáně operátér vyřízne, tím větší oblast z oslabenou rezistencí vytvoří, a následkem toho rakovinové viry způsobí ještě větší zrušení... Když jsou rakovinové buňky spalovány radiací, pacient inklinuje k zlepšení, trvajícím zhruba jeden měsíc, protože rakovinové buňky byly dočasně zničeny. Jenže ne viry. Když buňky začnou umírat, viry je opustí aby zajistily přežití svých progenů... Druhý karcinom bude mít vyvinutou rezistenci a radiaci už víckrát nepodlehne. Na konci třetího měsíce se viry reprodukují rapidně a na záření se doslova těší... .. když k tomu dojde, nepomůže už žádné léčení... .. radiace současně zničí zdroje imunity.“

V protikladu k Rifem odkázanému léčebnému postupu se moderní medicína pokouší vypořádat s chorobou drogami cílícími na specifické buňky tkáně, která údajně 'zešilela'. Zatím co pokroky v molekulární biologii zlepšily přesnost 'míření' a novější druhy léků jsou vůči zbytku těla o něco méně toxické, stále ještě zůstává faktem, že ani takovéto 'magické kulky' v žádném případě nejsou řešením, které by přineslo vykořenění příčiny nemoci. Naprostá většina osob 'zalidňujících' nemocnice je toho výmluvným svědectvím.

V tomto bodě je snad na místě uvést, že bez ohledu na metodu použitou k likvidaci choroby, včetně Rifeho přístrojů, zůstává finální analýza, že si my, lidé, vyvoláváme všechny své nemoci zevnitř. Můžeme se pokusit omezit hromadění jedovatých látek omezením spotřeby 'nekvalitních potravin', alkoholu, drog a léků proti bolestem hlavy a nespavosti, antibiotik užívaných při sebemenších drobných problémech, a všech ostatních z nekonečného výčtu léků, předepisovaných při našich ustavičných potížích, a pokusit se vést vyrovnaný, klidný život a jíst čistou potravu... faktem zůstane, že dnešní svět je technologický. To znamená, že znečištění a různé další zmíněné faktory nás neustále obklopuje a dopadá na nás. V konečném důsledku budeme vždy vykazovat nějakou formu onemocnění. Připustíme-li tuto skutečnost, stává se příkazem, aby terapie navržená k eliminaci chorob byla účinná a rychlá. To je ovšem přesně to, čeho docílila Rifeho technologie. Okolnost, že se ji přesto dosud dařilo udržet prakticky neznámou ve světě svědčí o moci opevněných zájmů, vědeckého paradigmatu, a ryze osobních názorů 'kapacit' na to, co je a co není možné.

Jakoby eradikace Raymonda Rifeho nebyla dostatečným plivnutím do tváře veřejnosti, byla napadena také práce a osoba Gastona Naessense - a tento výpad vskutku vykazuje všechny charakteristické znaky útoku vzteklinou nakažených vlků. Naessens stejně jako Rife narazil na živou částičku podstupující cykly, a toto 'lékařsky neklasifikované' stvoření nazval somatid. Později, po pokusech prováděných pomocí svého mikroskopu, navrhl podle plánů Dr. Williama Kocha jistý katalyzátor, který použil, aby zbavil lidi nádorů. Nicméně - za tuto humanitní práci byl velmi brzy zavražďován a vláčen po soudech. Jeho odpůrci zneužili zejména případu úmrtí ženy, která se k němu ve zcela beznadějném stavu uchýlila poté, když podstoupila operaci, ozářky a její imunitní systém byl zcela zničen cytostatiky.

Naessens atak přežil za cenu „přechodu portálem zapomnění“ jen proto, že zachránil život jiné ženy nakažené rakovinou, která se o něm a jeho léčbě doslechla díky 'konexím'. Shodou okolností byla manželkou soudce Kanadského nejvyššího soudu, který mu pak patřičně projevil svou přízeň...

Tak jako jejich předchůdci, i současní členové lékařského establishmentu ignorují a úspěšně odmítají vidět nepopiratelná fakta, demonstrována pod speciálními mikroskopy (o existenci těchto přístrojů však většina biologů nemá ani ponětí!). Každý duševně zdravý člověk, po přečtení kopie záznamu soudního přelíčení s doktorem Naessensem, nepochybně zůstane už navždy ohromen a zhnusen tím, čeho mohla dosáhnout a dodnes stále ještě dosahuje pařavá nenasytnost, nadutost, vědecká prázdnota a duchaprázdná otevřená hloupost.

Závěrem? Na domnělý výzkum rakoviny jsou vynakládány MILIARDY, ale pod čarou zbývá NULA. To, čeho zdánlivě nemohou dosáhnout tisíce a tisíce výzkumníků, už dva muži dávno vlastnoručně udělali. „Authority“ ovšem nezpochybnitelně dokázaly, že skutečnou léčbu vlastně vůbec nechtějí.

O čem to asi vypovídá?